

Ganyips - 75

Impressions personals d'alguns dies de la Ruta del Moviment de Colònies per terres d'Andorra.

8 de juliol. Matí.

Si entre altres coses hagués de remarcar un tret positiu de la ruta, no dubtaria pas gaire en senyalar el tracte obert, la companyonia entre responsables i minyons. Allò que fa que els nois i noies es trobin bé al costat d'aquells que un moment donat els hauran d'espavillar, i que els seus avisos esdevinguin encerts per la bona marxa.

La gent s'anava habituant a aquella vida nòmada. Poques andròmines a l'esquena i el més lleugeres possible, per anar a passar l'altra nit qui sap on. Molt més aquesta jornada que enfilàvem el Coma Padrosa.

Calia esporgar al màxim el bagatge. Amb cinc tendes i un mínim de reserves a cada motxilla n'hi havia prou. Del sobrant n'ompliríem la barraca del pastor. I el cotxe mantenir de la ruta cuidaria del seu trasllat a un altre indret.

Diferent del dia abans, el ritme en enllestir les coses fou intens aquell matí.

Aprofitant un temps que llavors em faria falta per no quedar endarrerit, vaig preparar els estris per netejar-me la cara de pèl massa crescut. El lloc més adient era a la font, al marge mateix de la carretera. La «gilette» em feia saltar les llàgrimes.

Davant meu un pilot d'atuells també esperava el torn de la neteja. Uns quants s'afanyaven en aquesta feina tot i la seva cara llarga. Com la meva, quan l'entreveia al cul del plat que em feia de mirall.

Vaig tenir temps d'afegir-me a la feina poc familiar de rentar plats, quan un primer grup ja es movia sota el pes feixuc de les motxilles.

El sol era estès per tot arreu. Feia xafagor tot i ser de bona hora. L'últim grup també se'ns avançava. Ja no el vèiem.

La primera pendent, una catifa de dalt a baix, és d'aquelles que sempre sembla que ja hi ets, però la carena no és més que una ondulació que n'amaga una altra, i una altra... com relleus d'una immensa ona encantada. El sol hi bat de ple i plagues de mosquits, com puntes d'agulla, es desplacen amb mi atrets per la pell amarada.

El pes de la motxilla a vegades sembla que t'ofega, d'altres que et manté en la posició millor per respirar profundament. Tot el cos és un batec.

Comença a constatar-se el delit de la tropa. El primer grup carenejant a l'horitzó, avança com una corrua de matxos d'abast. El segon grup aprofita, més lent, l'ombra de la recol-

zada. Jo, pel dret, intentant atrapar aquest últim. Endebades! N'hi ha per sentir-se remolc!

A dalt, el primer grapat de ganyips i un parell de sucres posen la gent més a to per a cavalcar entre congestes i terres tot el dia.

Primer contacte amb la neu. Fa un no sé què de sorpresa en ple estiu. Ho celebrem i en voleien grapats en l'aire. Alguns amb fúria de torpede. Ben entatxonada a la cantimplora serà una reserva d'aigua.

Ja carenegem entre una mar de muntanyes. Aquí la catifa d'herba, revestint-ho tot, ja no hi arriba. I talment la pell esquinçada de la muntanya, deixa a l'intempèrie la seva osada en grans terrabastalls de pedra i crestes dentellades. Cada esquerra és una congesta que davalla a baix al sot i els hiverns fan eterna. El sol hi crema ardent, vigorós. Però el vent torna esgarrifança al cos així que et pares.

Descansem a lleus moments, com imposats. Unes vegades tan sols per desclavar la vista del pedregam que exigeix l'equilibri, i deixar-la indecisa, com flotant davant de tanta bellesa que se'ns obre. D'altres per buscar el camí certer, menys tortuós. Són moments d'intimitat que fan que el grup se senti més grup en l'esforç, en la fatiga, en l'encant de tanta bellesa abismal.

A baix, hem deixat les muntanyes dolçament mogudes, fàcilment transitables, amb esquelles dringant de sol a sol i un poblet al peu de cada onada.

Ara, des d'aquesta alçària, ens sobta la mirada fixa d'uns estanys d'ull verdós que el gel entela, com un ull borni. Són els Llacs de Baiau. El silenci hi és absolut, com si el temps el compromís. No hi estem fets a tanta pau i encantària.

Algú ha dit que pujar muntanyes també és fer país. Exactament no ho sé pas. Però sí que és cert que per estimar de veritat una cosa primer cal suar-la.

La integració de tanta gent vinguda d'altres llocs a Catalunya no és pas un simple problema d'una llengua diferent. En tot cas aquest és l'extern, el que es palpa al primer contacte. N'hi ha un altre de més intern i entranyable. El d'identificar-se amb la terra que es trepitja. I aquesta identificació només serà veritable quan sigui el fruit d'una estimació que possiblement els grans mai podran sentir del tot. L'arbre trasplantat de gros difícilment s'aclimatarà amb la gerdor de fulles i fruits de quan creixia.

Però aquesta identificació plena sí que la podem esperar dels petits a mida que els ajudem a estimar allò que descobren. No és pas el mateix sentir a parlar d'una muntanya

TALLER DE LAMPISTERIA Y ELECTRICIDAD

Exposición y venta de toda clase de
aparatos electrodomésticos

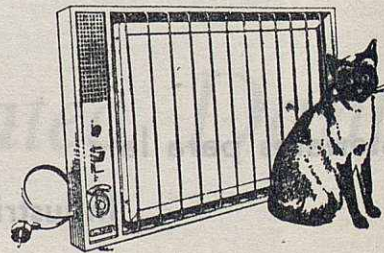
Neveras Lavadoras Cocinas
Objetos regalo Listas de boda

ISIDRO CASALS

El Rieral - Teléfono 45

SANTA EULALIA DE RONSANA

Vendedor Oficial de

sol-Thermic^{sa}

Como el calor del Sol